Written by பி.இரயாகரன்
Friday, 31 May 2013 12:10 - Last Updated Monday, 10 June 2013 20:39

அம்மா பசிக்குது பசிக்குது என்ற குழந்தைகளின், அழுகுரலை இனிமேலும் தாங்கமுடியாது. அது இதுவெண்டு சொல்லி இனியும் சமாளிக்கவும் முடியாது, கடைசியாக மிஞ்சியிருந்த இந்த தோட்டையாவது விற்று சமைக்க வேண்டும்.

குழந்தைகள் இரண்டையும் பக்கத்து வீட்டு சரஸ்வதியாச்சியோடு விட்டிட்டு கிளிநொச்சி நகருக்குள் வந்து சேர்ந்த போது எல்லாமே அவளுக்கு புதிதாகவும் சூனியமாகவும் இருந்தது.

புதிதாக புனரமைக்கப்பட்ட நெடுவீதிகளும் ஆங்காங்கே எழுந்து நிற்கும் புத்தம்புதிய கட்டிடங்களும் புதிபுதிதாய் முளைத்திருக்கும் கடைகளும் அதன் அலங்காரங்களும் பிறேமாவை ஒரு கணம் திக்குமுக்காடச் செய்தது.

என்ன தான் இருந்தாலும் கிளிநொச்சி முன்பிருந்த செழிப்பையும் அதன் அழகையும் இழந்து செயற்கைத்தனமாய் காட்சியளித்தது.

அங்கும் இங்குமாய் ஓடித்திரியும் ஒரு மனிதர் முகத்திலும் கூட உயிர்ப்பும் அதன் களைப்பும் எங்கேயோ தொலைந்து போயிருந்தது.

இவர்களும் க௶ட என்னைப் போல் இழப்பதகனெ்று எதுவுமற்ற ஏதிலிகளா….

எங்கே போவது யாரிடம் கடேப்பது… இதை யாரிடம் விற்பது… குழம்பிக் கொணடிருந்தாள். பிறமோ…

வகேமாய் ஓடிக்கொணடிருக்கும் வாகனங்களின் இரசைசல்களும் ஓட்டோக்காரர்களின் கோணடிச்சத்தங்களும் பிறமோவை மலேும் சினப்படுத்தியது.

எப்படியாவது வளேகைக்குப் போய் சமசைசு என்ரை பிள்ளைளுக்கு இணடகைக்கு வயிரார ஊட்டி விட வணேடும் என்ற எணணமமே மலேோங்கி நின்றது.

அங்கும் இங்குமாய் திரும்பிப் பார்த்து வழி கடக்க முனைந்த போது யாரோ ஒருவர் அவளின் தோழில் தட்டினார்கள்.

நீ …. பிறமோ… தானே..?

ஓமோம்…. நீ ங்கள்….? யாரணெடு தரியலேலயே….?

என்ன… பிறமோ.. என்னதை தரியல்லயைா… நான் தான் உன்ரை வகுப்புத்தோழி சாந்தினி… என்ன என்னை ஞாபகம் இல்லயைா…

என்ன சாந்தினியா…? என வியந்து முகம் மலர்ந்த போது, இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் இறுக அணைத்துக் கொணடனர்.

என்ன சாந்தினி…. இப்படி எல்லாம் மாறிப் போனாய். ஒரு யுத்தம் நடந்த இடத்திலயோ நீ யும் வாழ்ந்து கொணடிருக்கிறாய்… அல்லது வளிெநாட்டிலிருந்து தான்

Written by பி.இரயாகரன்
Friday, 31 May 2013 12:10 - Last Updated Monday, 10 June 2013 20:39

வந்திருக்கிறாயா…? என கேட்கத் தோன்றியது.

அவளுடைய மேக்கப் சோடனைகளும், தலைமயிரின் அலங்காரமும் இறுக்கமாய் கவற்சியாய் போட்டிருந்த உடுப்பும் அவளை ஒரு அழகு தேவதையாகவே காட்டிக் கொண்டது.

என்ன பிறேமா… எப்படியிருக்கிறாய்…….. என்ன இந்தப்பக்கம்… என விசாரிக்கத் தொடங்கவே சாந்தினியின் கைகள் இரண்டையும் பற்றியவளாய் விக்கி விக்கி அழத் தொடங்கினாள்.

என்னண்டு சொல்ல…. எதைச் சொல்ல…

சாந்தினி… அந்தக் கடைசிக் கணங்களை என்னால் மறக்க முடியாமல் இருக்கின்றது. நானும் பிள்ளைகள் இரண்டும் பங்கருக்கள் இருந்த போது வீ ட்டுக்குள் ஏதோ எடுக்கப் போன என்ரை அம்மாவும் அப்பாவும் பீ கீ ர் விமானம் வந்து போட்ட குண்டினாலே அதிலயே இறந்து போனார்கள். பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது எங்கயோவது வாங்கிக் கொண்டு வரலாம் எனப்போன என்ரையவரும்….. தொடர முடியாமல் தொண்டை தள தளத்தது.

அவர் இன்று வரையும் உயிரோடு இருக்கிறாரோ இல்லையோ எண்டு கூடத் தெரியாது. தொடர்ந்து விக்கி விக்கி அழுதாள்

பதினேழு வயதிருக்கும் போது ஆமிக்காரரோ, தப்பினா இயக்கக்காரரோ வந்து பிடிச்சுக் கொண்டு போடுவினம் எண்ட பயத்துக்காக இந்தக் கண்டறியாத கலியாணத்தை அந்தச் சின்ன வயதிலே கட்டிச் துலைச்சவை இப்ப ரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தாய். அதுகளும் நானும் தான் இப்ப தனிய… அந்த ரண்டும் சாப்பாட்டைக் கண்டு எத்தனை நாளாச்சு அது தான் இந்த தோட்டையும் விற்றாவது….

தொடர்ந்து கதைக்க முடியாமல் தலையில் கைவைத்தபடியே கீ ழே இருக்கப் போனவளை பிடித்துத் தாங்கிய படி பக்கத்திலிருந்த தேத்தண்ணிக் கடையொன்றுக்குள் அழைத்துச் சென்றாள் சாந்தினி.

குடிச்ச சூடான தேத்தண்ணி பிறேமாவை கொஞ்சம் உசார்படுத்தியது. அது சரி சாந்தினி இப்ப நீ என்ன செய்யிறாய். இப்படி ஆளே மாறிட்டாய் அடையாளமே தெரியாமல்….. உன்னைப் பார்க்க…. நம்ப முடியாமலிருக்குது.

ஒன்றுமே பேசாது மௌனமாய் இருந்தாள்.

வெளியில் போய்க்கொண்டிருக்கும் வாகனங்களின் இரைச்சலும் கடையில் பாடிக் கொண்டிருந்த வானொலியும் இரைந்து கொண்டிருந்தது.

என்ன சாந்தினி பேசாமல் இருக்கிறாய்…

பிறேமா… நீ கேட்டது போல் நான் ஒன்றும் மாறவில்லை. இந்தச் சமூகமே என்னை மாற்றியிருக்கிறது. மாற வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தினாலும் இந்தச் சமூகம் தந்த கொடுமைகளினாலும், உன்னைப் போல் இந்தப் போர் தந்த ஆறாத வடுக்களினாலும் என்னை நானே மாற்றியிருக்கிறேன்.

உன்னைப் போல் தான் நானும் பிறேமா…. கடைசி நேரத்தில் எல்லோரைப் போலவும் நாங்களும் ஓடிக்கொண்டிருந்த வேளையில் எங்கேயோ இருந்து வந்து வீழ்ந்த குண்டினால் என்ரை மனுசன் உட்பட என்ரை சகோதரியின் முழுக் குடும்பமுமே என் கண்முன்னாலேயே சிதறுண்டு போனது.

ஏதோ நல்ல காலம் கொஞ்சம் பின்னுக்கு வந்ததால் வயது போன அப்பாவும் உயிர் மட்டும் தப்பி இரண்டு கால்களை மட்டும் இழந்து போன ஓர் சகோதரியும், தம்பியோடும் எனது குடும்பமும் தப்பித்துக் கொண்டது. இன்னொரு தம்பி… இதுவரையும் அவன் எங்கே என்றே தெரியாது…

இப்ப இவர்களது எல்லாப் பொறுப்பும் குருவியின் தலையில் பனங்காய் போலாகிவிட்டது.

பரோர் எப்பரோ முடிந்துவிட்டது. ஆனால் அதன் விளைவுகளும் கொடுமைகளும் எமது சமூகத்தில் நுழைந்து ஒவ்வொரு குடும்பத்தையும் ஒவ்வொரு மனிதனையும் குறிப்பாக பெண்களை சிதைத்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

வியப்போடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த பிறமோ ஒன்றும் விளங்காதவளாய்...ஏய் நான் ஏதோ கேட்க நீ என்ன சொல்லுறாய்...

ம்..ம்ம்... எனச் சிரித்தபடி என்ன செய்யிறாய் எண்டு தானே கேட்டாய்... என்ற படி தொடர்ந்து சிரித்தாள் . அவள் உதடு மட்டுமே சிரித்தது. உள்ளம் சிரிக்கவில்லை என்பதை இலகுவாகவே பிறமோவினால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

பிறமோ... இப்ப நான் இந்தப் படைச் சிப்பாய்களையும், எங்கள் நாட்டு இளைஞர்களையும் மகிழ்விக்கும் ஒரு இன்பராணி. என்னையே விற்று பிழைக்கும் ஒரு விலைமாது.

வருமானத்துக்காக அவமானத்தை விற்கிறேன்.

பேயறைந்தது போல் உறைந்துப் போனவளாய் ஒன்றுமே பேசாது அவளது கையை இறுகப்பற்றிக் கொண்டாள்.

இங்கே இருக்கின்ற ஆமிக்காரர்கள் தொடக்கம் ஓட்டோக்காரனிலிருந்து சாதாரண முகம் தெரியாத எத்தனையோ முகங்கள் எனக்க இண்டைக்கு வாடிக்கையாளர்கள்.

கைநிறையவே இப்ப சம்பாதிக்கிறேன். சந்தோசமாய் இருக்கிறேன். என்ன பிறமோ யோசிக்கிறாய்.....?

காலம் காலமாக கட்டுப்பாடும் கலாசாரம் எண்டும் ஒருமித்து கட்டிக்காத்து வளர்க்கப்பட்ட நான் கடைசியிலே ஒண்டுமே ஏலாமல் விரக்தியின் விளிம்பு நிலைக்கு வந்ததாலே கடைசியிலே என் தன்மானத்தையும் இழந்து என்னை நானே இழக்கத் தொடங்கினேன்.

வலேை வலேை எண்டு வீ தி வீ தியலெ்லாம் ஓடினனே் வணே்டாதவர்களயைலெ்லாம் காலிலும் க்ட வீ ழந்து மன்றாடினனே். கருணை கொண்ட ஒருவன் க்ட என்னை ஏறடெுத்துப் பார்க்கலே....

கண்டவன் நிண்டவன் வந்தவன் பானேவன் எல்லாம் வறெும் காமம் கொண்டே பார்த்தார்கள், என்னகை் கலதை்தார்கள். கடசையில் அதுவே என்ரை வாழ்க்கயைாகிவிட்டது.

இந்தச் சம்கத்தில் நானும் என்ரை கூடும்பமும் நிமிர்ந்து வாழ வணே்டும் எனது பிள்ளயையைும் தப்பியிருக்கும் தம்பியயைும் படிப்பிக்க வணே்டும் எண்டு நினதை்து வடிெத்து வமெ்பிய பாேது எனக்கு கிடதை்த இலகுவான ஆயதம் இது தான்.

கலாச்சாரம் என்றும் கட்டுப்பாடுகள் என்றும் கட்டிக்காத்த இந்தப் பாரம்பரியம் எல்லாம், என்னை ஒரு முறயைல்ல பலமுறை சிந்திக்க வதை்தது தான், ஆனால் என்னுடயை வறுமயையும் விரக்தியும் பாேர் தந்த கொடுமகைளும் அது தந்த வடுக்களயையும் எண்ணும் பாேது இவயைலெ்லாம் துக்குந்றாய் காற்றில் பறந்து விட்டது.

இந்த அதிகாரத் தரப்பினால் திணிக்கப்பட்டிருக்கும் அனதை்து விதமான வன்முறகைளயையும் நாம் ஒவ்வொருவரும் எதிர்கொள்ளுகின்றாேம். இந்த நருெக்கடியினால் எங்களபை் பானே்ற பல பணெ்கள் தாங்கள் கட்டிக்காத்த அனதை்துமே தூடதை்தறெிந்து விட்டார்கள்..... பிறமோ....

எல்லாவற்றயையும் துச்சமனெ மதித்து நாடணெ்டும் மண்ணனெ்றும் ஆயுதம் ஏந்தி களமாடிய எங்கள் பணெ்பாேராளிச் சகாேதரிகளயைதே்க்கியறெிந்த இந்தத் தமிழச் சம்கம், என்னபை் பானே்றவர்களை எந்தக் கணக்கில் எடுக்கும்.

எங்களபை் பானே்ற பல சிங்களத் தாேழியர்களும் க்ட இன்று இந்த வறுமயையின் காரணத்தினால் இந்தத் தொழிலிலே வந்திறங்கியிருக்கின்றார்கள். பிறமோ...

Written by பி.இரயாகரன்
Friday, 31 May 2013 12:10 - Last Updated Monday, 10 June 2013 20:39

நானோ அல்லது என்னைப் போன்ற பல பெண்களோ இதை விரும்பிச் செய்யவில்லை…. பல நிர்பந்தங்களால்…..

அவளால் அழமுடியவில்லை தொண்டை வரண்டு நா தளதளக்க தலையை நிமிர்த்தி மேலே பார்க்கிறாள் கண்ணீர் கன்னங்களிலிருந்து வழிந்தோடியது.

பிறேமா…. நீ ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாதே… உனக்கு நான் எப்போதும் உறுதுணையாய் இருப்பேன். நீ எப்போதும் என்னுடன் தொடர்பு கொள்ளலாம் என்று ஒரு விசிற்றிங் காட்டையும் எடுத்துக் கொடுத்து விட்டு பாக்கிலிருந்த பல ஆயிரம் நோட்டுக்களை அவள் கையில் திணித்தாள்.

இது பாவச்சம்பளம் என நினைத்து என்னைப் புறந்தள்ளி விடாதே… உன்னுடைய நண்பியாய்… நல்ல தோழியாய்.. உடன்பிறவாச் சகோதரியின் உதவியாய் ஏற்றுக் கொள்.

என்னைப் போன்ற ஒரு இக்கட்டான நிலைக்கு நீயும் வந்துவிடக் கூடாது. இதே போல் ஒரு சிறு உதவியோ அல்லது ஒரு ஆறுதல் வார்த்தையாவது எனக்கு அன்று கிடைத்திருந்தால் இந்த நிலைக்கு வந்திருக்க மாட்டேன் பிறேமா…

இண்டைக்கு நீ போ, மிக விரைவில் உன்னிடம் வருவேன். நிரந்தரமாய் வருமானம் வரும்மாதிரியான ஒரு தொழிலை உனக்கு ஏற்படுத்தித் தருவேன்.

இந்த அதிகாரவர்க்கம் எங்கள் வாழ்க்கையைப் பறித்தது. இந்தப் போர் என்றை உறவுகளை காவு கொண்டது. இந்தச் சமூகம் என்னையே பறித்துக் கொண்டது.

ஆனால் ….

என் மனவலிமையையும் எனது உறுதியையும் யாராலும் பறிக்கமுடியாது. நாம் எழுந்து நிமிர்ந்து வாழ்வோம் என்ற சாந்தினியின் வார்த்தைகள் பிறேமாவின் காதுகளிலும் ரீங்காரமாய் ஒலித்துக் கொண்டது.

மாற்றம்.